

Vse smo pripravljene dati
 in v tem smo bogati
 mi Belorusi,
 mi s tako nrajó.
 A to,
 da so naše hiše v nevarnih krajih,
 tujci za vselej vedó!

Vasil Zujonak (roj. 1936)

Reka otroštva
 je najbolj globoka,
 drevesa otroštva
 najbolj visoka.
 Njive otroštva
 so najbolj prostrane,
 udarci otroštva —
 najtrajnejše rane.
 Noči otroštva
 so najbolj kratke,
 sanje otroštva
 pa najbolj sladke.
 Žalitve otroštva
 najbolj negrešne,
 zabave otroštva
 bolj kot vse smešne . . .
 Reke
 se nižajo,
 drevesa
 približajo.
 Njive se ožijo,
 rane obtožijo.
 Noči
 se daljšajo,
 sanje
 poslabšajo.
 Žalitve
 postajajo smešnice,
 zabave
 zadušnice . . .
 Kaj proti temu,

kaj proti temu,
bratci, storiti,
Kam se
pred takim spreminjanjem
skriti?

1972

*

Ne béži,
    ne ubežiš od sebe.
Čoln — spomin —
    bo ob bregu pristal . . .
Klical te bom —
    samo tebe
bom klical.
    In veroval.
Bom
    kakor tvoj vrt pomladne dni,
bom
    v polju snežinka
    pozabljena, bela.
Prepelica v meji zaspi —
Pridi gledat svoj klas,
    kako dela.
Sredi tvojih lok
bom
    topla trava,
bom
    Njemena sinji tok
in v njem te rusalko uspavam,
bom
    dim zarje lahak,
da te varujem, kadar si plašna,
bom
    tihceni hišni škrat,
ki sanje v hišo prinaša.
Bedel bom
    nad pesmijo noč in dan
in nad smehom tvojim
    iskrivim . . .

... Napeta
     je struna
         pričakovanj.
 O, ti pozabljena davno —
     oživil

1967

Gennadij Buravkin (roj. 1936)

SPOMINU   Pesnik je bil.
 PABLA NERUDE   Na tešče
                     v ranozorje
 krmil z dlani je zgubljeno pesem
 in k njegovim nogam je legalo morje
 kot seter, kosmat in prikupno objesten.

... A generali se ne družijo s pesniki.
 Raje opravijo s pesniki —
 z mušketami
     ali raketami,
 z ročaji pištol ali svinčenkami ...

Pesnik je bil.
 Silen.
 In k njemu so bori prihajali,
 trkali v šipe ponoči,
     vabili
 in s storži klatili z neba visoke luči.

... A generali ne razumejo pesmi.
 A zato pesnike znajo
 razčetrjati
     ali obešati
 ali pretepati brez konca in kraja ...

Pesnik je bil.
 V srcu poln bolečine.
 Ranili so mu ga in onesrečili
 žice Grčije,
     dim Hirošime,